

Arrest

nr. 212 370 van 16 november 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 mei 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoekende partij op 3 juli 2018 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 augustus 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STOROJENKO, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 mei 2012 maakt verzoeker, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole wegens zwartwerk.

Op 2 mei 2012 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 24 januari 2013 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 25 maart 2013 wordt M.B.C. geboren.

Op 16 mei 2013 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Op 1 juni 2013 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

Op 1 juni 2013 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Bij vonnis met nummer 2014/48 van 14 oktober 2013 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Gent veroordeeld tot 140 uur werkstraf en een geldboete van 1.000 euro, waarvan 850 euro met uitstel.

Op 4 juni 2014 leggen verzoeker en zijn partner S.P. voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op 14 juli 2014 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap van een Belg.

Uit een brief van 19 augustus 2014 van de substituut van de procureur des Konings blijkt dat verzoeker zijn werkstraf niet heeft uitgevoerd.

Op 10 februari 2015 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 29 november 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Op 15 maart 2017 dient verzoeker een vordering tot schorsing van tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring in tegen de beslissing van de gemachtigde die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) van 29 november 2016.

Op 31 maart 2017 wordt de beslissing van 29 november 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) ingetrokken.

Op 18 april 2017 geeft het bestuur aan de burgemeester van Gent de instructie om twee brieven aan verzoeker te betekenen. Met een eerste schrijven van 18 april 2017 wordt verzoeker uitgenodigd om in het kader van het onderzoek van zijn dossier over de eventuele intrekking van zijn verblijfsrecht en overeenkomstig "artikel 42ter, §1, alinea 4" (bedoeld wordt artikel 42ter, § 1, derde lid) van de vreemdelingenwet ten laatste 30 dagen na de betekening van dat schrijven alle documenten die nuttig kunnen zijn voor zijn dossier over te maken aan het gemeentebestuur van zijn woonplaats. Met een tweede schrijven van 18 april 2017 wordt verzoeker gevraagd, indien hij van mening is dat hij voldoet aan één van de uitzonderingssituaties bedoeld in artikel 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet, daar binnen de 30 dagen na de betekening van dat schrijven alle bewijzen van voor te brengen die hij nuttig acht voor zijn dossier. Tevens wordt verzoeker verzocht om documenten bij te brengen waaruit blijkt dat er op heden nog steeds omgangsrecht is met zijn kind en hij dit effectief uitoefent. Deze zin wordt onderlijnd en in het vet afgedrukt. Verzoeker neemt hiervan kennis op 20 juni 2017.

Bij arrest nr. 189 039 van 28 juni 2017 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van

29 november 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Op 14 mei 2018 verstuurt een personeelslid van de stad Gent een e-mailbericht naar het bestuur waarin hij meedeelt dat verzoeker geen enkel bewijsstuk heeft ingediend na de betekening van de instructie rond het socio-economisch verslag dat gevraagd werd.

Op 14 mei 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: N. (...) Voornamen: U. S. (...) Nationaliteit: Nigeria Geboortedatum: (...).1989

Geboorteplaats: P. H. (...) Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1 van de wet van 15.12.1980 4° het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 2°, wordt beëindigd of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene bekwaam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na indiending van een bijlage 19ter op 14.07.2014, in functie van zijn Belgische partner zijnde mevrouw S. P. M. L. (...); (RR. xxx). Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Overeenkomstig het vonnis dd. 27.11.2014 van de rechtbank van eerste aanleg, Oost-Vlaanderen, afdeling Gent blijkt dat de verplichting tot samenwonen geschorst wordt en mijnheer vanaf 8 december 2014 afzonderlijk verblijf mag houden op een door hem te kiezen verblijfplaats. Sedert 10.04.2015 staat betrokkene op een ander adres ingeschreven in het Rijksregister.

Uit deze gegevens blijkt dat betrokkenen geen familiale cel meer vormen.

Overeenkomstig art; 42quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig artikel 42quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980 een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Betrokkene ondertekende deze instructies dd. 20.06.2017. Uit het mailbericht van de gemeente Gent dd. 14.05.2018 blijkt dat betrokkene tot op heden geen documenten in het kader van het socio-economisch onderzoek heeft voorgelegd.

Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt het volgende:

Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België bekijken (legaal verblijf sinds 14.07.2014) kunnen we stellen dat deze in verhouding met zijn verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang in zijn land van herkomst gewoond heeft, kunnen we stellen dat er nog banden zijn met het land van oorsprong. Er zijn geen tegenindicaties hiervan te vinden in het dossier. Het illegale verblijf van meneer doet hier geen afbreuk aan.

Verder zijn er ook geen aanwijzingen in het dossier van medische problemen die betrokkene zouden kunnen verhinderen terug te kunnen reizen naar het land van herkomst.

Wat betreft de gezinssituatie kunnen we stellen dat de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon voorbij is. Uit het administratief dossier blijkt immers, zoals eerder aangehaald, dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. We kunnen dus stellen dat de relatie met de referentiepersoon in het kader van de gezinshereniging voorbij is, waardoor verder verblijf in het kader van die relatie

achterhaald is. Wat betreft het minderjarig kind, M. B. C. (...) (RR. xxx) dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde contact te onderhouden zoals in het vonnis d.d. 27.11.2014 werd omschreven. Verder blijkt ook dat betrokkene dit kind niet erkend heeft. Er zou wel een bloedonderzoek gebeurd zijn waaruit blijkt dat betrokkene de vader is van dit minderjarig kind. Echter, werden hier ook geen bewijzen van voorgelegd. Aangezien het niet duidelijk is dat betrokkene een financiële en affectieve band onderhoudt met dit minderjarige kind kan dit gegeven ook niet in overweging genomen worden om betrokkene zijn regulier verblijfsrecht te laten behouden. Wat betreffende zijn sociale- en economische situatie legt betrokkene geen documenten voor.

Verder blijkt dat betrokkene op 31.05.2013 gearresteerd wegens het verkopen van drugs in de periode van 01.01.2013 tot en met 31.05.2013. Hij werd voor deze feiten door de onderzoeksrechter vrijgesteld onder voorwaarden. Op 17.09.2013 werd hij echter door de politie opnieuw betrapt en bekende hij dat hij opnieuw drugs aan het dealen was.

Beide zaken werden samengevoegd en betrokkene werd veroordeeld tot een werkstraf van 140 uren, een geldboete van € 1000,00 (waarvan €850,00 met uitstel) en een bijzondere verbeurdverklaring van € 2400,00 (waarvan €500,00 met uitstel). Betrokkene heeft zijn werkstraf echter niet uitgevoerd. (vonnis Corr. RB Gent 08.01.2014).

De "georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. De illegale drugshandel vormt een bedreiging voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van ons land. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid. Ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid", valt"(cf. HVJ 23.11.2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis).

In zijn schrijven dd. 19.08.2014 schrijft de Substituut van de procureur des Konings het volgende: "Een verwijderingsmaatregel dringt zich op, gelet op deze zware feiten met een grote impact op de veiligheid en het veiligheidsgevoel op de Belgische samenleving. Door zijn houding (m.n. het opnieuw dealen op het ogenblik dat hij VOV was gesteld en het niet-uitvoeren van de werkstraf waartoe hij werd veroordeeld) toont hij bovendien nadrukkelijk aan dat hij totaal geen respect heeft voor de maatregelen die hem werden opgelegd".

Gelet op het feit dat betrokkene in België in de gevangenis heeft gezeten en verschillende misdrijven pleegde, kan gesteld worden dat van integratie in de Belgische maatschappij kan geen sprake zijn.

Wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien overeenkomstig art. 42quater, §4, 1°, 2°, 3° of 4° waardoor betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen behouden, dient te worden vastgesteld dat betrokkene niet aan de cumulatieve voorwaarde voldoet uit het tweede lid, namelijk niet aantoonde werknemer of zelfstandige te zijn in België of voor zichzelf en zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In dergelijke omstandigheden vormt een weigering geen schending van art. 8 EVRM, omdat dit geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van zijn recht op privé - en gezinsleven in de zin van dit verdragstitel. Uit art. 8 EVRM kan immers niet worden afgeleid dat een vreemdeling de Staat ertoe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit een kind te hebben dat op het grondgebied mag verblijven.

Er werd op 20.06.2017 een brief betekend aan betrokkene om documenten voor te leggen betreffende het socio-economisch onderzoek. In deze brief staat eveneens dat betrokkene tot aan de eventuele afgifte van de F+-kaart en voor zover er geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot het opgestarte onderzoek, DVZ op de hoogte dient te stellen van alle relevante wijzigingen van zijn situatie. Er werden geen verdere documenten voorgelegd.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. Zijn F-kaart dient te worden gesupprimeerd. (...)

Uit de stukkenbundel van verzoeker (stuk 2) blijkt dat zijn raadsman op 4 juni 2018 een e-mailbericht richt aan de stad Gent en een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij hij de resultaten van het DNA-onderzoek meedeelt.

Op 3 juli 2018 wordt de thans bestreden beslissing aan verzoeker betekend.

2. Over de ontvankelijkheid

In haar nota met opmerkingen wijst de verwerende partij op artikel 39/79 van de vreemdelingenwet en stelt dat geen maatregel van gedwongen uitvoering genomen kan worden ter aanleiding van verzoeker zijn hangend beroep bij de Raad zodoende dat verzoeker er geen belang bij heeft om de schorsing van de bestreden beslissing te verzoeken. Tevens werpt de verwerpende partij op dat het gegeven dat verzoeker zou zijn afgevoerd uit het rijksregister naar aanleiding van de bestreden beslissing geen afbreuk doet aan de schorsende werking van huidig beroep en de beschouwingen van verzoeker hierover niet dienstig zijn.

Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van het artikel 7 Vreemdelingenwet;

- *Schending van het artikel 74/13 Vreemdelingenwet;*
- *Schending van het artikel 74/14 Vreemdelingenwet;*
- *Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting;*
- *Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.*

5.1.1.

De voorliggende beslissing betreft een einde van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Het is aldus niet te beschouwen als een beslissing tot verwijdering.

5.1.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert evenwel nergens waarom zij het verblijf van verzoeker weigeren maar toch geen verwijderingsmaatregel opleggen.

Het is als het ware zo dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf maar al te goed inziet dat zij een beoordelingsfout maakt door te stellen dat verzoeker geen recht heeft op verblijf.

Zijn verblijfsrecht wordt beëindigd maar hij dient het grondgebied niet te verlaten. Tegelijkertijd wordt hij wel uit het register gesupprimeerd.

Dit alles is erg tegenstrijdig.

5.1.3.

Verzoeker doet er sinds het begin van zijn rechtmatig verblijf in België alles aan om zich te integreren en bij te dragen aan het maatschappelijke en economische leven.

Hij heeft er steeds alles aan gedaan om voltijds te werken en legt zijn huidige arbeidscontract alsook recente loonfiches voor.

Bovendien staat vast dat hij de vader is van het minderjarige kind en heeft hij ingevolge het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg, dd. 27/11/2014 omgangsrecht met zijn kind (zie stuk 8).

Nergens toont de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat verzoeker geen contact zou hebben met zijn kind.

Verzoeker legt evenwel verschillende foto's voor waaruit blijkt dat er wel degelijk een omgangsrecht wordt uitgeoefend met het kind. (zie stuk 5)

Bovendien blijkt ook uit het mailverkeer met de advocaat van mevrouw S. (...) dat er contacten zijn tussen verzoeker en zijn kind, alsook met het oudste kind van mevrouw C. (...). (zie stuk 4)

De feiten zoals voorgesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken dienen hier aldus duidelijk louter als sfeerschepperij en stroken absoluut niet met de realiteit.

5.1.4.

De Dienst Vreemdelingenzaken gebruikt het argument dat verzoeker het kind nog niet erkend heeft als argument om te stellen dat er geen affectieve band zou zijn tussen verzoeker en zijn kind.

Verzoeker kan hier evenwel absoluut niet mee akkoord gaan.

Verzoeker heeft van bij het begin alles gedaan om zijn kind te erkennen en is tot op heden nog steeds bereid om dit te doen.

Evenwel weigert zijn ex-partner, mevrouw S. (...), elke medewerking om deze erkenning te laten plaatsvinden.

Eerst werd het DNA onderzoek afgewacht door mevrouw, doch nu dit onderzoek bevestigt dat verzoeker de biologische vader is van het minderjarige kind komt er geen reactie op de vraag om samen het kind te gaan erkennen bij de Stad Gent omwille van discussie rond de familienaam die het kind zal dragen.

Hieromtrent werd reeds meermaals contact opgenomen met mevrouw haar raadsman, doch tot op heden kon deze haar ook nog niet bewegen om mee te werken aan de erkenning door verzoeker van zijn kind.

Verzoeker valt aldus absoluut niets te verwijten en is zeker niet te kwader trouw wat betreft de erkenning van zijn kind.

Integendeel, verzoeker wenst niets liever dan zijn zoon te kunnen erkennen.

Om de affectieve band tussen verzoeker en zijn kind verder te staven legt verzoeker ook verschillende foto's voor (zie stuk 5).

5.1.5.

Vervolgens stelt de Dienst Vreemdelingenzaken 'er zou wel een bloedonderzoek zou gebeurt zijn waaruit blijkt dat betrokkene de vader is van dit minderjarig kind. Echter, werden hier ook geen bewijzen van voorgelegd'.

Deze motivering is absoluut foutief.

Op datum van 04/06/2018 werd door de raadsman van verzoeker immers nog een mail gericht naar de Stad Gent, alsook naar de contactpersoon bij de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij de resultaten van het DNA onderzoek. (zie stuk 2)

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dus helemaal onterecht dat er geen bewijs werd voorgedragen van het uitgevoerde bloedonderzoek.

Het is evenwel vreemd dat de Dienst Vreemdelingenzaken, ervan uitgaande dat zij 'hiervan geen bewijzen zouden hebben verkregen', wel op de hoogte is dat er een bloedonderzoek plaatsgevonden heeft, én dat hieruit blijkt dat verzoeker de vader is van het minderjarige kind.

Deze redenering gaat absoluut niet op en is aldus helemaal onredelijk alsook onzorgvuldig te noemen.

5.1.6.

De bestreden beslissing stelt tevens dat verzoeker werd verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen en dat verzoeker deze instructies ondertekende dd. 20/06/2017.

Verzoeker zou volgens de bestreden beslissing uitgenodigd zijn om documenten voor te leggen ter staving van zijn socio-economische situatie en dit gebaseerd zowel op art. 42ter, §1 Vw als art. 42ter, §4 Vw.

Wat het laatste betreft werd op de brief zelfs expliciet vetgedrukt geschreven: "opmerking: gelieve documenten bij te brengen waaruit blijkt dat er op heden nog steeds omgangsrecht is met u kind en dit effectief uitoefent".

Verzoeker is evenwel formeel met betrekking tot deze instructie.

Er kwamen inderdaad politieagenten naar zijn woning, zij stelden dat hij de brief diende te ondertekenen en dat de brief stelde dat hij bewijzen diende voor te leggen in verband met zijn vaderschap tot het minderjarige kind. Verzoeker is tenslotte vader van een Belgisch kind.

Dit is evenwel het enige dat hem werd verteld die dag. Verzoeker ging er dan ook van uit dat dit het enige bewijs was dat hij diende voor te leggen en wachtte aldus het DNA onderzoek af.

De resultaten hiervan werden vervolgens, in tegenstelling tot wat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing, zo snel mogelijk gecommuniceerd naar de Stad Gent alsook naar de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoeker was dus niet op de hoogte dat hij ook andere bewijzen, zoals inkomstenbewijzen enz., diende voor te leggen, anders had hij dit wel gedaan, daar hij op dat ogenblik reeds werkte.

Verzoeker legt om deze reden bewijzen van zijn inkomsten in de vorm van recente loonfiches, alsook zijn arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur (zie stukken 6 en 7).

Er dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoeker reeds bij het beroep tegen de eerste beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten - bijlage 21 bewijzen van zijn inkomsten voorgelegd heeft.

Het beroep stelt letterlijk dat verzoeker op dat ogenblik als arbeider tewerkgesteld was door S. B. (...) NV, daarbij werden ook recente loonfiches gevoegd.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan dus allerm minst stellen niet op de hoogte te zijn van de tewerkstelling en inkomsten van verzoeker.

Opnieuw dient te worden vastgesteld dat de Dienst Vreemdelingenzaken onterecht tot de bestreden beslissing is gekomen, zonder rekening te houden met alle gegevens die verzoeker reeds aanreikte, noch met de geleverde documenten door zijn raadsman in verband met het DNA onderzoek.

Deze handelwijze is dan ook absoluut onredelijk en onzorgvuldig.

5.1.7.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent hierop een wettelijk toezicht uit.

5.1.8.

Besluit

De bestreden beslissing zonder bevel om het grondgebied te verlaten moet vernietigd worden."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 7 van de Vreemdelingenwet;*
- art. 74/13 van de Vreemdelingenwet;*
- art. 74/14 van de Vreemdelingenwet;*
- art. 62 van de Vreemdelingenwet – formele en materiële motiveringsverplichting;*
- art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991.*

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor als zou er nergens in de bestreden beslissing zijn gemotiveerd waarom het verblijf wordt geweigerd maar er geen verwijderingsmaatregel wordt opgelegd. Verzoekende partij verwijst naar zijn integratie in het maatschappelijk en economisch leven en zijn vaderschap over een minderjarig kind.

Betreffende de vermeende schending van art. 62 Vreemdelingenwet en art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verweerder gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,*
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*
- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.*

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Daar waar zij aanvoert dat er nergens in de motieven van de bestreden beslissing zou zijn opgenomen om welke reden het verblijf wordt geweigerd maar er geen verwijderingsmaatregel wordt opgelegd, merkt verweerder vooreerst op dat de beslissing tot weigering van verblijf een zelfstandige beslissing uitmaakt.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...) 4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(...) Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Geheel terecht wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent dd. 27.11.2014, waarin de verplichting tot samenwonen opgeschort werd. Sinds 10.04.2015 staat verzoekende partij ingeschreven op een ander adres.

Dienaangaande werd verzoekende partij verzocht om alle nuttige stukken voor te leggen, waaruit blijkt dat hij onder de uitzonderingssituaties in art. 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet voldoet. Er werd uitdrukkelijk gesteld dat verzoekende partij alle documenten moest aanbrengen waaruit blijkt dat hij nog steeds omgangsrecht met zijn kind uitoefent.

Verzoekende partij nam op 20.06.2017 kennis van dit schrijven. Evenwel werd geen enkel document voorgelegd. Dit werd op 14.05.2018 tevens bevestigd door de Stad Gent.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie kon zich bij het nemen van de bestreden beslissing enkel steunen op de stukken van het administratief dossier. Betreffende de gezinssituatie oordeelde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie het volgende:

“Wat betreft de gezinssituatie kunnen we stellen dat de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon voorbij is. Uit het administratief dossier blijkt immers, zoals eerder aangehaald dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. We kunnen dus stellen dat de relatie met de referentiepersoon in het kader van de gezinshereniging voorbij is, waardoor verder verblijf in het kader die relatie achterhaald is. Wat betreft het minderjarig kind, M. B. C. (...) (RR. xxx) dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde contact te onderhouden zoals in het vonnis d.d. 27.11.2014 werd omschreven. Verder blijkt ook dat betrokkene dit kind niet erkend heeft. Er zou wel een bloedonderzoek gebeurd zijn waaruit blijkt dat betrokkene de vader is van dit minderjarig kind. Echter, werden hier ook geen bewijzen van voorgelegd. Aangezien het niet duidelijk is dat betrokkene een financiële en effectieve band onderhoud met dit minderjarige kind kan dit gegeven ook niet in overweging genomen worden om betrokkene zijn regulier verblijfsrecht te laten behouden, Wat betreffende zijn sociale- en economische situatie legt betrokkene geen documenten voor.”

Verzoeker betwist de motivering omtrent de gezamenlijke vestiging niet, doch meent dat hij thans wel degelijk contact onderhoud met zijn minderjarig kind.

Dienaangaande herhaalt verweerder dat verzoekende partij schriftelijk uitgenodigd werd om alle nuttige stukken voor te leggen die hem toelaten het verblijfsrecht verder uit te oefenen. Verzoekende partij nam op 20.06.2017 kennis van dit schrijven.

Evenwel werd door verzoekende partij geen enkel dienstig stuk neergelegd. Eén jaar na de schriftelijke uitnodiging werd door de Stad Gent op 14.05.2018 bevestigd dat verzoeker geen enkel nuttig stuk heeft voorgelegd.

Thans wordt verwezen naar de volgende stukken:

- DNA-onderzoek, aan verweerder ter kennis gebracht op 04.06.2018
- e-mailverkeer;
- foto's;
- een arbeidsovereenkomst;
- recente loonfiches;
- ...

Deze stukken waren evenwel niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris ter kennis gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met de stukken die pas in het kader van onderhavige procedure worden voorgelegd, en die ten andere zelfs dateren van na het nemen van de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Zie ook:

“Uit de aan de raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder verzoekster op de hoogte stelde van het gegeven dat hij overwoog haar verblijfsrecht te beëindigen en dat hij haar de mogelijkheid bood om haar situatie nader toe te lichten. Verzoekster kan dan ook niet voorhouden dat zij niet de mogelijkheid had om haar visie omtrent haar situatie mee te delen.” (RvV 25 november 2013, nr. 114.332)

het DNA-onderzoek werd bovendien slechts op 04.06.2018 aan verweerder meegedeeld, terwijl de bestreden beslissing reeds dateert van 14.05.2018.

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig thans nog nieuwe stukken voorbrengen.

In de mate dat verzoekende partij middels deze nieuwe stukken de Raad wil uitnodigen om haar eigen beoordeling in de plaats te stellen, laat verweerder gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dergelijke beoordeling niet vermag te maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

De bewering dat verzoekende partij niet op de hoogte was dat hij naast de (laattijdige) DNA-test nog andere stukken diende voor te leggen, is niet ernstig. In de schriftelijke uitnodiging wordt immers uitdrukkelijk aangegeven dat verzoekenende partij alle nuttige stukken dient voor te leggen. Hierbij werd ook verwezen naar bewijzen die aantonen dat verzoeker werknemer of zelfstandige is in België.

Dat verzoeker reeds in zijn verzoekschrift tegen de bestreden beslissing dd. 29.11.2016 een loonfiche heeft neergelegd, doet geen afbreuk aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing. Deze loonfiches tonen enkel aan dat verzoekende partij in de periode november 2016 tot februari 2017 enkele dagen gewerkt heeft. Geenszins kan dit beschouwd worden als actuele informatie in huidige procedure. Uit dit stuk blijkt enkel dat de laatste tewerkstelling bestaat uit 11 gewerkte dagen in februari 2017. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie mocht terecht besluiten dat verzoeker niet aantoonde werknemer of zelfstandige te zijn in België.

Bovendien werd het verzoekschrift opgesteld dd. 14.03.2017, terwijl verzoekende partij op 20.06.2017 kennis nam van de schriftelijke uitnodiging om alle nuttige stukken voor te leggen.

Uiteraard komt het aan verzoekende partij zelf toe om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij het nemen van zijn beslissing wel degelijk rekening gehouden met alle relevante gegevens die hem bekend waren.

De verweerder stelt tot slot vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3.1. Verzoeker kan tegen de bestreden beslissing niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling moet de minister (c.q. staatssecretaris) of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering ten aanzien van de onderdaan van

een derde land rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken persoon. Artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet definieert een beslissing tot verwijdering als volgt: *“de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”*. Er blijkt niet dat deze bepaling tevens van toepassing is op de beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht maar waarbij geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd. Ook artikel 74/14 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op een beslissing tot verwijdering, artikel 7 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op een bevel om het grondgebied te verlaten. Nu de thans bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt, kan de schending van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd tegen de thans bestreden beslissing. Verzoeker erkent overigens zelf dat de bestreden beslissing *“niet te beschouwen (is) als een beslissing tot verwijdering”*.

Het eerste middel is wat dit onderdeel betreft niet-ontvankelijk.

3.1.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat er een einde wordt gesteld aan het verblijf van verzoeker omdat verzoeker en mevrouw S.P. geen familiale cel meer vormen. Bij vonnis van 27 november 2014 werd de plicht tot samenwonen geschorst en sedert 10 april 2015 staat verzoeker ingeschreven op een ander adres in het rijksregister. Tevens wordt erop gewezen dat verzoeker werd verzocht om zijn individuele situatie toe te lichten maar tot op heden heeft hij geen documenten in het kader van het socio-economisch onderzoek voorgelegd. Verzoeker heeft slechts een korte periode legaal in België verbleven ten opzichte van zijn verblijf in zijn land van herkomst, er zijn geen aanwijzingen in het dossier van medische problemen die een reis naar het land van herkomst zouden verhinderen en de relatie met de referentiepersoon is voorbij. In verband met het kind M.B.C. toont verzoeker niet aan dat hij contact met M.B.C. onderhoudt zoals in het vonnis van 27 november 2014 werd omschreven, hij heeft M.B.C. niet erkend, hoewel er wel een bloedonderzoek zou gebeurd zijn waaruit blijkt dat verzoeker de vader is van M.B.C. werden hiervan geen bewijzen voorgelegd. De gemachtigde besluit dat nu het niet duidelijk is dat verzoeker een financiële en affectieve band onderhoudt met M.B.C., dit gegeven niet in overweging kan genomen worden om verzoeker zijn regulier verblijfsrecht te laten behouden. Tevens wordt vastgesteld dat verzoeker geen documenten in verband met zijn socio-economische situatie heeft voorgelegd, wordt gewezen op verzoekers veroordeling voor de verkoop van drugs en wordt vastgesteld dat, nu hij in de gevangenis heeft verbleven en verschillende misdrijven pleegde, er geen sprake kan zijn van integratie in de Belgische maatschappij. Voorts wordt nog vastgesteld dat verzoeker niet aan de uitzonderingsgronden van artikel 42^{quater}, § 4 van de vreemdelingenwet voldoet, nu hij niet aan de cumulatieve voorwaarde voldoet, hij toont immers niet aan dat hij werknemer of zelfstandige is in België of voor zichzelf en zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorkomen dat hij ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Tevens wordt nog overwogen dat uit artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling de staat ertoe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit een kind te hebben dat op het grondgebied mag verblijven. Ten slotte wordt vastgesteld dat uit het geheel van bovenstaande elementen niet kan worden vastgesteld dat hij duurzaam verankerd is in België.

Verzoeker werpt op dat de verwerende partij nergens motiveert waarom het verblijf van verzoeker wordt geweigerd en hem toch geen verwijderingsmaatregel wordt opgelegd. Verzoeker voert aan dat het bestuur maar al te goed inziet dat zij een beoordelingsfout maakt door te stellen dat hij geen recht op verblijf heeft. Verzoeker werpt op dat het erg tegenstrijdig is dat enerzijds zijn verblijfsrecht wordt

beëindigd en anderzijds hij het grondgebied niet dient te verlaten, maar wel uit het register wordt gesupprimeerd. Verzoeker heeft er evenwel geen belang bij om op te werpen dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd. Louter ten overvloede wordt gewezen op een schrijven van de gemachtigde van 14 mei 2018 aan de burgemeester van de stad Gent. In dit schrijven, dat zich in het administratief dossier bevindt, wordt onder meer het volgende uiteengezet: *“De bijlage 21 gaat niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Overeenkomstig recente rechtspraak, kan er slechts een bevel worden genomen na het verstrijken van de beroepsprocedure (termijn van 30 dagen vanaf de betekening van de bijlage 21) of nadat de RVV het beroep heeft verworpen.”*

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar(2) na de erkenning van hun recht op verblijf(1) een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk;

6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2 (...)

§ 3 (...)

§ 4 Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°,

dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonst tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5 De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

3.1.3.4. Verzoeker werpt op dat hij er sinds het begin van zijn rechtmatig verblijf in België alles aan doet om zich te integreren en bij te dragen aan het maatschappelijk en economisch leven. Hij laat gelden dat hij er steeds alles aan gedaan heeft om voltijds te werken en legt zijn huidige arbeidscontract en recente loonfiches voor (zie stukkenbundel verzoeker, stukken 6 en 7). De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker zijn recente loonfiches en zijn arbeidscontract niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. De bij het verzoekschrift gevoegde arbeidscontract en recente loonfiches (zie stukkenbundel verzoeker, stukken 6 en 7) kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Verzoeker werpt op dat het vaststaat dat hij de vader is van het minderjarig kind en hij ingevolge een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Oost-Vlaanderen, afdeling Gent van 27 november 2014 omgangsrecht heeft met zijn kind. Verzoeker werpt op dat het bestuur nergens aantoonst dat hij geen contact zou hebben met zijn kind. Verzoeker legt foto's voor waaruit blijkt dat hij wel degelijk het omgangsrecht uitoefent met zijn kind (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 5) en tevens wijst hij op het e-mailverkeer met de advocate van de moeder van zijn kind waaruit blijkt dat hij wel degelijk contact heeft met zijn kind alsook met het kind van mevrouw uit een vorige relatie (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 4).

In de bestreden beslissing wordt over het kind van verzoeker het volgende gemotiveerd:

"Wat betreft het minderjarig kind, M. B. C. (...) (RR. xxx) dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonst contact te onderhouden zoals in het vonnis d.d. 27.11.2014 werd omschreven. Verder blijkt ook dat betrokkene dit kind niet erkend heeft. Er zou wel een bloedonderzoek gebeurd zijn waaruit blijkt dat betrokkene de vader is van dit minderjarig kind. Echter, werden hier ook geen bewijzen van voorgelegd. Aangezien het niet duidelijk is dat betrokkene een financiële en affectieve band onderhoud met dit minderjarige kind kan dit gegeven ook niet in overweging genomen worden om betrokkene zijn regulier verblijfsrecht te laten behouden."

Hieruit blijkt dat de gemachtigde op de hoogte was van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Oost-Vlaanderen, afdeling Gent van 27 november 2014 met nummer 2014/12996. Door middel van een schrijven van 18 april 2017 werd verzoeker verzocht om documenten bij te brengen waaruit blijkt dat er op heden nog steeds omgangsrecht is met zijn kind en hij dit effectief uitoefent. Toen de bestreden beslissing op 14 mei 2018 werd genomen had verzoeker in dit verband nog geen stukken aan de verwerende partij overgemaakt, verzoeker betwist dit niet. Nu het bestuur verzoeker expliciet heeft uitgenodigd om stukken bij te brengen waaruit blijkt dat hij het omgangsrecht met zijn kind uitoefent (zie punt 3.1.3.5.) en hij verzuimd heeft dit te doen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden

beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt uiteengezet dat hij *“niet aantoont contact te onderhouden zoals in het vonnis d.d. 27.11.2014 werd omschreven”* en *“het niet duidelijk is dat betrokkene een financiële en affectieve band onderhoud met dit minderjarige kind”* zodat *“dit gegeven ook niet in overweging genomen (kan) worden om betrokkene zijn regulier verblijfsrecht te laten behouden”*.

Verzoeker brengt thans foto's en e-mailverkeer tussen zijn raadsman en de raadsman van de moeder van zijn kind bij (zie stukkenbundel verzoeker, respectievelijk stukken 5 en 4). De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker de foto's en het e-mailverkeer tussen zijn raadsman en de raadsman van de moeder van zijn kind niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. De bij het verzoekschrift gevoegde foto's en het e-mailverkeer tussen zijn raadsman en de raadsman van de moeder van zijn kind (zie stukkenbundel verzoeker, respectievelijk stukken 5 en 4) kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Verzoeker stelt vast dat de gemachtigde het argument dat hij het kind nog niet heeft erkend gebruikt om vast te stellen dat er geen affectieve band zou zijn tussen verzoeker en zijn kind. Verzoeker stelt het hier niet eens mee te zijn en laat gelden dat hij van bij het begin alles heeft gedaan om zijn kind te erkennen en tot op heden nog steeds bereid is dit te doen. Verzoeker voert aan dat zijn ex-partner evenwel elke medewerking om de erkenning te laten plaatsvinden op dit vlak weigert. Verzoeker verduidelijkt dat eerst het DNA-onderzoek werd afgewacht door mevrouw en nu dit onderzoek bevestigt dat hij de vader is er geen reactie komt op de vraag om samen het kind te gaan erkennen omwille van onenigheid over de familienaam die het kind zal dragen. Verzoeker laat gelden dat hem absoluut niets te verwijten valt en hij niet te kwader trouw is wat de erkenning van zijn kind betreft.

Verzoeker gaat uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. De gemachtigde stelde inderdaad vast dat *“het niet duidelijk is dat betrokkene een financiële en affectieve band onderhoud met dit minderjarige kind”*. Verzoeker gaat eraan voorbij dat dit (tevens) te wijten is aan het gegeven dat hij niet heeft aangetoond contact te onderhouden met M.B.C. zoals in het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Oost-Vlaanderen, afdeling Gent van 27 november 2014 met nummer 2014/12996 werd omschreven. Hoger werd reeds vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt om deze vaststelling te weerleggen.

Waar verzoeker wijst op een gebrek aan medewerking vanwege zijn ex-partner voor de erkenning, wordt vastgesteld dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat hij het kind (nog) niet erkend heeft.

Waar verzoeker thans opnieuw verwijst naar de foto's bij zijn verzoekschrift, wordt gewezen op hetgeen hierover hoger werd uiteengezet.

3.1.3.5. Verzoeker werpt op dat de gemachtigde foutief motiveert als zou hij geen bewijs van het bloedonderzoek hebben voorgelegd waaruit blijkt dat hij de vader is van zijn minderjarige kind. Verzoeker laat gelden dat zijn raadsman nog een schrijven naar de stad Gent heeft gericht op 4 juni 2018 alsook naar de contactpersoon bij de Dienst Vreemdelingenzaken met de resultaten van het DNA-onderzoek.

Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat de bestreden beslissing dateert van 14 mei 2018 en het bestuur op die dag een schrijven heeft gericht aan de burgemeester van de stad Gent met de instructie om de thans bestreden beslissing aan verzoeker te betekenen. Het e-mailbericht van de raadsman van verzoeker dateert van 4 juni 2018, dit is van een latere datum dan de bestreden beslissing.

Verzoeker werpt op dat het zeer vreemd is dat het bestuur er enerzijds van uitgaat dat zij geen bewijzen van het DNA-onderzoek zouden hebben verkregen en anderzijds het bestuur wel op de hoogte is dat er een bloedonderzoek heeft plaatsgevonden en dat hieruit blijkt dat verzoeker de vader is van het minderjarige kind. Verzoeker werpt op dat deze redenering niet opgaat, onredelijk en onzorgvuldig is.

Uit hetgeen hierboven werd vastgesteld blijkt dat verzoeker de resultaten van het DNA-onderzoek niet aan de verwerende partij heeft overgemaakt alvorens de gemachtigde de thans bestreden beslissing heeft genomen. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt is het geenszins tegenstrijdig dat eveneens in de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat *“Er zou wel een bloedonderzoek gebeurd zijn waaruit blijkt dat betrokkene de vader is van dit minderjarig kind.”* Immers bevindt zich tevens in het administratief dossier een schrijven van de substituut van de procureur des Konings van 3 juli 2015 gericht aan het bestuur waarin wordt uiteengezet dat verzoeker destijds verklaard heeft dat uit een bloedtest van januari 2015 bleek dat hij de biologische vader zou zijn. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd: *“Er zou wel een bloedonderzoek gebeurd zijn waaruit blijkt dat betrokkene de vader is van dit minderjarig kind. Echter, werden hier ook geen bewijzen van voorgelegd.”*

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het bestuur op 18 april 2017 aan de burgemeester van Gent de instructie gegeven heeft om twee brieven aan verzoeker ter kennis te brengen. Met een eerste schrijven van 18 april 2017 werd verzoeker uitgenodigd om in het kader van het onderzoek van zijn dossier over de eventuele intrekking van zijn verblijfsrecht en overeenkomstig *“artikel 42ter, §1, alinea 4”* (bedoeld wordt artikel 42ter, § 1, derde lid) van de vreemdelingenwet ten laatste 30 dagen na de betekening van dat schrijven alle documenten die nuttig kunnen zijn voor zijn dossier over te maken aan het gemeentebestuur van zijn woonplaats. Met een tweede schrijven van 18 april 2017 werd verzoeker gevraagd, indien hij van mening is dat hij voldoet aan één van de uitzonderingssituaties bedoeld in artikel 42quater, § 4, van de vreemdelingenwet, daar binnen de 30 dagen na de betekening van dat schrijven alle bewijzen van voor te brengen die hij nuttig acht voor zijn dossier. Tevens werd verzoeker verzocht om documenten bij te brengen waaruit blijkt dat er op heden nog steeds omgangsrecht is met zijn kind en hij dit effectief uitoefent. Deze zin wordt onderlijnd en in het vet afgedrukt. Verzoeker neemt hiervan kennis op 20 juni 2017. De bestreden beslissing werd ruimschoots na de toegekende termijn van 30 dagen genomen.

Verzoeker werpt in dit verband op dat er politieagenten naar zijn woning kwamen, dat zij stelden dat hij een brief diende te ondertekenen en dat de brief stelde dat hij bewijzen diende voor te leggen in verband met zijn vaderschap tot het minderjarig kind. Verzoeker laat gelden dat dit het enige is wat hem die dag werd verteld en hij er dan ook van uit ging dat dit het enige bewijs was dat hij diende voor te leggen en hij het DNA-onderzoek afwachtte. Verzoeker laat gelden dat hij er niet van op de hoogte was dat hij ook andere bewijzen zoals bewijzen van inkomen diende voor te leggen en hij dit wel zou hebben gedaan aangezien hij op dat moment aan het werk was.

Nu verzoeker op 20 juni 2017 kennis heeft genomen van de twee brieven van het bestuur, kan hij niet voorhouden dat hij niet op de hoogte was van welke stukken hij kon neerleggen. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker toen reeds een raadsman had (cf. beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingesteld op 15 maart 2017) zodat hij bij eventuele twijfel of onduidelijkheid deze brieven ook nog eens had kunnen voorleggen aan zijn raadsman.

Thans voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift recente loonfiches alsook een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur (zie stukkenbundel verzoeker, respectievelijk stukken 7 en 6). De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker recente loonfiches alsook een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. De bij het verzoekschrift gevoegde loonfiches en arbeidsovereenkomst (zie stukkenbundel verzoeker, respectievelijk stukken 7 en 6) kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Verzoeker verwijst naar de vordering tot schorsing van tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring, die hij op 15 maart 2017 indiende tegen de beslissing van de gemachtigde van 29 november 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Verzoeker werpt op dat hij in het kader van dit beroep bewijzen van inkomsten had bijgebracht. Verzoeker voert aan de Dienst Vreemdelingenzaken dus allerminst kan stellen niet op de hoogte te zijn van de tewerkstelling en inkomsten van verzoeker.

Verzoeker werpt op dat de bestreden beslissing tot stand is gekomen zonder rekening te houden met alle gegevens die verzoeker aanreikte.

In het administratief dossier bevinden zich inderdaad twee "individuele afrekeningen" van 2016 en 2017 waaruit blijkt dat verzoeker tewerkgesteld was van november 2016 tot en met februari 2017. In tegenstelling tot wat verzoeker meent, wordt echter in de bestreden beslissing niet gesteld dat de verwerende partij *"niet op de hoogte (...) (is) van de tewerkstelling en inkomsten van verzoeker"*, maar wel dat hij werd *"verzocht om zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. (...) betrokkene tot op heden geen documenten in het kader van het socio-economische onderzoek heeft voorgelegd"*. De omstandigheid dat deze individuele afrekeningen zich in het administratief dossier bevinden, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker deze afrekeningen, net zoals de loonfiches in bijlage bij huidig verzoekschrift, niet heeft voorgelegd toen hem daartoe de kans werd geboden in het kader van het socio-economische onderzoek. Er wordt herhaald dat verzoeker middels de brieven van het bestuur van 18 april 2017, ter kennis gebracht op 20 juni 2017, de mogelijkheid had om alle stukken die nuttig konden zijn voor zijn dossier, voor te leggen. Verzoeker heeft ingevolge deze brieven geen stukken in verband met zijn economische situatie aan de verwerende partij overgemaakt, hoewel hij daartoe werd verzocht. Verzoeker betwist dit niet. Ten overvloede wordt opgemerkt dat verzoeker niet aantoonbaar dat een tewerkstelling van november 2016 tot en met februari 2017 afbreuk zou doen aan de vastgestelde feiten van openbare orde, die hij niet betwist, en dat daaruit volgt dat er geen sprake kan zijn van integratie in de Belgische samenleving.

3.1.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.1.3.7. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"- Schending van het artikel 7 Vreemdelingenwet;

- Schending van het artikel 74/13 Vreemdelingenwet;*
- Schending van het artikel 42, quater Vreemdelingenwet;*
- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting ;*
- Schending van het artikel 27, § 1 WIPR;*
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;*
- Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht;*
- Schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel;*
- Schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel;*
- Schending van de rechten van verdediging;*
- Schending van het artikel 3 E.V.R.M., het artikel 8 E.V.R.M., het artikel 13 van het E.V.R.M. en het respect voor de menselijke waardigheid.*

5.2.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoeker mede te delen dat een einde gesteld wordt zijn verblijfsrecht.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in

kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

5.2.2.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

5.2.3.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

a)

Het is duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken absoluut geen rekening wenst te houden met de ouderschapsband van verzoeker met zijn kind.

Zo wordt het argument aangegrepen dat verzoeker het kind nog niet erkend zou hebben.

Zoals reeds vermeld doet verzoeker er evenwel alles aan om zijn zoon te kunnen erkennen maar is het mevrouw S. (...) die hierbij elke medewerking weigert, (zie stuk 4)

b)

Wat betreft het uitgevoerde DNA onderzoek stelt de Dienst Vreemdelingenzaken zelf dat zij op de hoogte is dat hieruit zou blijken dat verzoeker de vader zou zijn, doch wimpelt dit af door te stellen dat hiervan geen enkel bewijs werd voorgelegd.

Dit klopt evenwel allerm minst.

Het gegeven van het uitgevoerde DNA onderzoek, alsook het resultaat hiervan werd duidelijk gecommuniceerd naar de Stad Gent alsook de Dienst Vreemdelingenzaken. (zie stuk 2)

c)

Zoals reeds eerder vermeld was verzoeker niet op de hoogte dat van hem ook andere bewijzen verwacht werden naast het bewijs van zijn vaderschap.

Er kwamen inderdaad politieagenten naar zijn woning, zij stelden dat hij de brief diende te ondertekenen en dat de brief stelde dat hij bewijzen diende voor te leggen in verband met zijn vaderschap tot het minderjarige kind.

Dit is evenwel het enige dat hem werd verteld die dag. Verzoeker ging er dan ook van uit dat dit het enige bewijs was dat hij diende voor te leggen en wachtte aldus het DNA onderzoek af. De resultaten hiervan werden vervolgens, in tegenstelling tot wat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing, zo snel mogelijk gecommuniceerd naar de Stad Gent alsook naar de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoeker was dus niet op de hoogte dat hij ook andere bewijzen, zoals inkomstenbewijzen enz., diende voor te leggen, anders had hij dit wel gedaan, daar hij op dat ogenblik reeds werkte.

Verzoeker legt om deze reden op heden alsnog bewijzen van zijn inkomsten in de vorm van recente loonfiches, alsook zijn arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur. (zie stuk 6 en 7)"

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 7 van de Vreemdelingenwet,
- artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet,
- artikel 42quater van de Vreemdelingenwet,
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet – materiële en formele motiveringsplicht,

- artikel 27, §1 WIPR,
- artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,
- de zorgvuldigheidsplicht,
- het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel,
- het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel,
- de rechten van verdediging,
- artikel 3 EVRM,
- artikel 8 EVRM,
- artikel 13 EVRM.

Verzoekende partij steunt zich op het gegeven dat de bestreden beslissing zijn ouderschapsband met zijn kind niet erkent.

Betreffende de vermeende schending van art. 62 Vreemdelingenwet en art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verweerder gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),
- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Omtrent het minderjarig kind heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie het volgende gemotiveerd:

“Wat betreft het minderjarig kind, M. B. C. (...) (RR. xxx) dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde contact te onderhouden zoals in het vonnis d.d. 27.11.2014 werd omschreven. Verder blijkt ook dat betrokkene dit kind niet erkend heeft. Er zou wel een bloedonderzoek gebeurd zijn waaruit blijkt dat betrokkene de vader is van dit minderjarig kind. Echter, werden hier ook geen bewijzen van voorgelegd. Aangezien niet duidelijk is dat betrokkene een financiële en effectieve band onderhoudt met dit minderjarige kind kan dit gegeven ook niet in overweging genomen worden om betrokkene zijn regulier verblijfsrecht te laten behouden, Wat betreffende zijn sociale- en economische situatie legt betrokkene geen documenten voor.”

Verzoekende partij werd op 20.06.2017 schriftelijk uitgenodigd om alle documenten voor te leggen waaruit blijkt dat er op heden nog steeds omgangsrecht is met zijn kind en dat hij het effectief uitoefent.

Verzoekende partij heeft evenwel geen enkel stuk voorgelegd

Thans verwijst verzoekende partij naar de resultaten van een DNA-test, die op 04.06.2018 aan verweerder werden meegedeeld.

Dienaangaande merkt verweerder op dat de bestreden beslissing toen reeds genomen was, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie hiermee geen rekening kon houden. Verweerder verwijst hiervoor naar wat reeds in het eerste middel uiteengezet werd.

Ten overvloede laat verweerder nog gelden dat verzoekende partij niet ernstig kan beweren dat hij “zo snel mogelijk” communiceerde over het DNA-onderzoek. Lezing van het stuk toont aan dat verzoekende partij slechts op 19.04.2018 een onderzoek liet uitvoeren. Dit is 10 maanden na de schriftelijke uitnodiging.

Bovendien doet de kritiek van verzoekende partij geen afbreuk aan het motief dat er aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen enkel stuk is meegedeeld waaruit blijkt dat verzoekende partij thans contact onderhoudt met zijn kind.

Ook de foto's die middels huidig verzoekschrift voorgelegd worden, werden niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie meegedeeld.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft terecht rekening gehouden met alle voorhanden zijnde specifieke elementen.

De verweerder stelt tot slot vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van art. 7 van de Vreemdelingenwet, art. 27 WIPR en artikelen 3, 8 en 13 EVRM.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Aangaande de opgeworpen schending van art. 74/13 merkt verweerder op dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering uitmaakt. De verwijzing naar dit artikel is bijgevolg niet relevant in onderhavig beroep.

Louter ten overvloede laat verweerder gelden dat bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening is gehouden met het hoger belang van het kind. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie concludeerde dat er geen duidelijk financiële en affectieve band bestond tussen verzoeker en zijn minderjarig kind. Daarenboven stelde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vast dat uit het dossier van verzoekende partij geen medische problemen blijken. Verzoeker betwist dit ook niet.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing diende te worden genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.2.3.1. Verzoeker voert de schending van artikel 27 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: WIPR), van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel aan maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij artikel 27 van het WIPR, de artikelen 3 en 13 van het EVRM, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel door de bestreden beslissing geschonden acht. Het tweede middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.2.3.2. Waar verzoeker opnieuw de schending opwerpt van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet kan worden verwezen naar hetgeen hierover hoger, onder punt 3.1.3.1., werd uiteengezet.

3.2.3.3. Waar verzoeker opnieuw de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de formele motiveringsverplichting en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen opwerpt, kan worden verwezen naar hetgeen hierover hoger, onder punt 3.1.3.2., werd uiteengezet.

3.2.3.4. De rechten van verdediging zijn in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing op tuchtzaken, maar niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (cf. RvS 3 november 2003, nr. 124.957), zodat verzoeker de schending ervan niet dienstig kan inroepen.

3.2.3.5. Waar verzoeker de schending opwerpt van artikel 8 van het EVRM kan worden verwezen naar hetgeen hierover hieronder, onder punt 3.4.3.1., wordt uiteengezet.

3.2.3.6. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet.

Artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar⁽²⁾ na de erkenning van hun recht op verblijf⁽¹⁾ een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk;

6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2 (...)

§ 3 (...)

§ 4 Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en

beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5 De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Verzoeker werpt op dat de verwerende partij absoluut geen rekening wenst te houden met de ouderschapsband met zijn kind. Verzoeker stelt vast dat het argument wordt aangegrepen dat hij zijn kind niet erkend zou hebben, verzoeker brengt hiertegen in dat hij er alles aan doet om zijn zoon te kunnen erkennen maar dat de moeder van zijn kind hierbij elke medewerking weigert. In dit verband verwijst verzoeker naar het e-mailverkeer tussen zijn raadsman enerzijds en de raadsman van de moeder van zijn kind anderzijds (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 4).

Verzoeker gaat uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. De gemachtigde stelde inderdaad vast dat *"het niet duidelijk is dat betrokkene een financiële en affectieve band onderhoudt met dit minderjarige kind"*. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de vaststelling van de gemachtigde (tevens) te wijten is aan het gegeven dat verzoeker niet heeft aangetoond contact te onderhouden met M.B.C. zoals in het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Oost-Vlaanderen, afdeling Gent van 27 november 2014 met nummer 2014/12996 werd omschreven, hoewel daar uitdrukkelijk naar werd gevraagd per schrijven van 18 april 2017. Verzoeker maakte in dat verband geen stukken over aan de verwerende partij voor het nemen van de thans bestreden beslissing.

Waar verzoeker wijst op een gebrek aan medewerking vanwege zijn ex-partner wordt herhaald dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker het kind (nog) niet heeft erkend.

Verzoeker verwijst nogmaals naar het e-mailverkeer tussen zijn raadsman enerzijds en de raadsman van de moeder van zijn kind anderzijds (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 4). De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker het e-mailverkeer tussen zijn raadsman en de raadsman van de moeder van zijn kind niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. Het bij het verzoekschrift gevoegde e-mailverkeer tussen zijn raadsman enerzijds en de raadsman van de moeder van zijn kind anderzijds (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 4) kan aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Verzoeker werpt op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zelf stelt in verband met het DNA-onderzoek dat hieruit zou blijken dat hij de vader zou zijn, maar dit vervolgens afwimpelt door te stellen dat hiervan geen enkel bewijs werd voorgelegd. Verzoeker betwist dit en wijst erop dat het resultaat van het uitgevoerde DNA-onderzoek werd gecommuniceerd naar de stad Gent en naar de Dienst Vreemdelingenzaken (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 2).

Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat de bestreden beslissing dateert van 14 mei 2018 en het bestuur op die dag een schrijven heeft gericht aan de burgemeester van de stad Gent met de instructie om de thans bestreden beslissing aan verzoeker te betekenen. Het e-mailbericht van de raadsman van verzoeker dateert van 4 juni 2018, dit is van een latere datum dan de bestreden beslissing maar evenwel nog voordat de bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis werd gebracht. Er wordt herhaald dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij van deze procedure op de hoogte was door de brief van de substituut van de procureur des Konings van 3 juli 2015 gericht aan het bestuur waarin wordt uiteengezet dat verzoeker destijds verklaard heeft dat uit een bloedtest van januari 2015 bleek dat hij de biologische vader zou zijn.

Verzoeker herhaalt dat hij er niet van op de hoogte was dat van hem ook andere bewijzen werden verwacht naast het bewijs van zijn vaderschap. Verzoeker werpt op dat er politieagenten naar zijn woning kwamen, dat zij stelden dat hij de brief diende te ondertekenen en hij bewijzen diende voor te leggen in verband met het vaderschap tot zijn minderjarig kind. Verzoeker werpt op dat hem verder niets werd verteld, zodat hij er van uitging dat dit het enig bewijs was dat hij diende voor te leggen en hij het DNA-onderzoek afwachtte. Verzoeker laat gelden dat hij er niet van op de hoogte was dat hij ook andere bewijzen, zoals van zijn inkomen diende voor te leggen en hij dit anders wel had gedaan aangezien hij op dat ogenblik aan het werk was.

In dit verband wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel, inzake de brieven van het bestuur van 18 april 2017.

Thans voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift recente loonfiches alsook een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur (zie stukkenbundel verzoeker, respectievelijk stukken 7 en 6). De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker de recente loonfiches alsook een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. De bij het verzoekschrift gevoegde loonfiches en arbeidsovereenkomst (zie stukkenbundel verzoeker, respectievelijk stukken 7 en 6) kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

3.2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.2.3.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.2.3.9. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.2.3.10. Verzoeker maakt evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

3.2.3.11. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“- Schending van het artikel 39/79 Vreemdelingenwet;

- Schending van het artikel 13 EVRM.

5.3.1.

De bestreden beslissing stelt dat overeenkomstig het artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet de indiening van een beroep tot nietigverklaring de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel schorst.

(...)

De verzoeker is geen ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de wet.

5.3.2.

De schorsende werking is problematisch te noemen aangezien de verzoeker niettegenstaande de nog aangevochten beslissing en de zogenaamd schorsende werking, reeds op datum van 14/05/2018 afgevoerd is uit het register.

Inderdaad, in het register staan volgende wettelijke informaties m.b.t. de verzoeker vermeld : (zie stuk 11)

(...)

De verzoeker is dus blijkens de wettelijke gegevens reeds uit het register afgevoerd op dezelfde dag als het nemen van de bestreden beslissing.

Met andere woorden nog voor de verzoeker kennis heeft van de bestreden beslissing is hij al afgevoerd uit het register.

Deze situatie is evident problematisch aangezien de verzoeker het recht heeft om een schorsend beroep in te dienen conform artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet.

Het ingediende beroep werkt bijgevolg niet daadwerkelijk schorsend aangezien verzoeker reeds afgevoerd is uit het register met verlies van verblijfsrecht, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 13 EVRM!

5.3.3.

Bij een werkelijke schorsende werking van het beroep is het duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verzoeker, in afwachting van het beroep ten gronde, niet zomaar kan afvoeren uit het register met verlies van verblijfsrecht.

Toch is het supprimeren uit het register nog voor het definitief worden van de beslissing reeds uitgevoerd. Dit vormt als dusdanig geen effectief beroep en is aldus evident strijdig met artikel 13 EVRM.

Het is niet omdat de bestreden beslissing stelt dat verzoekers verblijfsrecht ingetrokken wordt en dat zijn F-kaart dient te worden gesupprimeerd, dat dit reeds uitgevoerd dient te worden nog vóór de daadwerkelijke betekening van deze beslissing, dat nota bene pas 6 maanden (!) later gebeurde, en nog vóór het verlopen van de beroepstermijn en dus het definitief worden van deze beslissing.

De beslissing wordt immers opgeschort in afwachting van het beroep ten gronde.

Het reeds daadwerkelijk uitvoeren van het supprimeren uit het register is een schending van de automatische schorsende werking met de bedoeling' de verzoeker uit het maatschappelijk leven te duwen nog voor zijn beroep goed en wel behandeld is.

5.3.4.

Het supprimeren uit het rijksregister ondanks de schorsende werking doorstaat de toetsing met het art. 39/79 Vreemdelingenwet en artikel 13 EVRM niet.

Verzoekers rechten op een daadwerkelijk schorsend beroep zijn geschonden.

Gezien de beslissing de daadwerkelijke automatische schorsende werking negeert, dient de beslissing vernietigd te worden."

3.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet,*
- artikel 13 EVRM.*

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor dat de schorsende werking in de zin van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet problematisch te noemen is gezien verzoekende partij reeds op datum van 14.05.2018 zou zijn afgevoerd uit het rijksregister.

Het afvoeren van verzoekende partij uit het rijksregister is een administratieve handeling die niet door toedoen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging is gebeurd. De kritiek hieromtrent kan dan ook niet dienstig ten aanzien van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging worden ingeroepen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging is hier geenszins verantwoordelijk voor.

Terwijl de al dan niet vermelding van verzoekende partij in het rijksregister geen afbreuk doet aan de schorsende werking van de beroepsprocedure in de zin van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet.

Conform artikel 39/79, 7° van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft het annulatieberoep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing "waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld", opschortende werking. Deze opschortende werking houdt geen verband met de al dan niet afvoering uit het rijksregister.

Geen maatregel van gedwongen tenuitvoerlegging kan worden genomen t.a.v. verzoekende partij hangende het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit blijft zo, ook al zou verzoekende partij zijn afgevoerd.

In geen geval kan om deze reden een schending van artikel 13 EVRM worden weerhouden.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen."

3.3.3.1. Artikel 39/79 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Onder voorbehoud van paragraaf 3 en behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn:

1° de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf van de in artikel 10bis bedoelde vreemdelingen, op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd werd, nog steeds in het Rijk verblijft, niet langer in het Rijk verblijft dan de beperkte duur van zijn machtiging tot verblijf of niet het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten;

2° de beslissing tot weigering van de erkenning van het recht op verblijf of die een einde maakt aan het recht op verblijf, genomen in toepassing van artikel 11, § 1 of 2;

3° het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd aan de in artikel 10bis, § 2 of § 3, bedoelde familieleden op basis van artikel 13, § 4, eerste lid, of aan de in artikel 10bis, § 1, bedoelde familieleden, om dezelfde redenen, op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd werd, nog steeds in het Rijk verblijft, niet langer in het Rijk verblijft dan de beperkte duur van zijn machtiging tot verblijf of niet het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten";

4° (opgeheven);

5° het verwerpen van een aanvraag om machtiging tot vestiging of de status van langdurig ingezetene;

6° (opgeheven);

7° elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld, in artikel 40bis;

8° elke beslissing tot weigering van een erkenning van het verblijfsrecht van een vreemdeling bedoeld in artikel 40ter;

9° de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf, die wordt aangevraagd op basis van artikel 58, door een vreemdeling die in België wenst te studeren."

Hieruit blijkt dat de schorsende werking waarvan sprake enkel betrekking heeft op de tenuitvoerlegging van een eventuele verwijderingsmaatregel, en niet op andere gevolgen. Er is geen reden waarom verzoeker niet reeds zou mogen worden afgevoerd uit de registers. Tevens wordt erop gewezen dat ingevolge het '*privilège du préalable*' de bestreden beslissing vermoed wordt wettig te zijn, zolang deze niet werd vernietigd. Het louter instellen van een annulatieberoep brengt immers geen omkering mee van het vermoeden dat een administratieve rechtshandeling, tenminste zolang ze door de Raad niet is vernietigd, moet worden geacht wettig te zijn ("*privilège du préalable*") (RvS 4 december 2014, nr. 229.458).

Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat de verwerende partij tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep ten aanzien van hem een maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen wenste uit te voeren of een zodanige maatregel ten aanzien van hem werd genomen.

Een schending van artikel 39/79 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3.2. Artikel 13 van het EVRM luidt als volgt:

"Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel

Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie."

Verzoeker voert aan dat hij op datum van de thans bestreden beslissing al werd afgevoerd uit het register. Verzoeker brengt een uittreksel bij waaruit blijkt "14.05.2018 Afgevoerd-verlies van verblijfsrecht". Verzoeker werpt op dat hij op die manier geen schorsend beroep heeft tegen de thans bestreden beslissing, hij wordt immers al op datum van de bestreden beslissing afgevoerd, terwijl hij op dat moment nog geen kennis had van de bestreden beslissing. Verzoeker meent dat de bedoeling hiervan is om hem uit het maatschappelijk leven te duwen nog voor zijn beroep goed en wel behandeld is.

Er wordt verwezen naar punt 3.3.3.1. en verzoeker geeft in wezen aan van oordeel te zijn dat hij niet kan beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hij toont hiermee evenwel niet aan dat de bestreden beslissing genomen is met miskennis van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of dat er sprake is van overschrijding of afwending van macht. De kritiek van verzoeker laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is aangetast door enig gebrek dat aanleiding kan geven tot de vernietiging ervan.

Een schending van artikel 13 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.3.3. Het derde middel is ongegrond.

3.4.1. Verzoeker voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van het artikel 8 EVRM;

- *Schending van de artikelen 7 en 33 Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie;*
- *Schending van het artikel 24 Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie;*
- *Schending van het artikel 22bis van de Grondwet.*

5.4.1.

De verzoeker roept tevens het respect in voor het art. 8 EVRM dat de overheid verzoekt rekening te houden met het privé-leven en het gezinsleven van een mens.

Verzoeker staat voor zijn deel in voor de zorg en de opvoeding van zijn minderjarig kind.

a)

De minderjarige is een Belgisch kind. Van dit kind kan onmogelijk redelijkerwijs verwacht worden zich naar het buitenland te moeten begeven voor contact met een ouder.

b)

Het vaderschap van verzoeker en het minderjarige kind staat onomstotelijk vast. (zie stuk 3)

Het feit dat de erkenning door verzoeker nog niet is kunnen doorgaan kan onmogelijk doorwegen als argument om verzoeker het recht op verblijf te ontfangen.

Verzoeker onderneemt immers pogingen om dit alsnog recht te zetten en legt hiervan ook de bewijzen voor.

Verzoeker heeft ook regelmatig contact met zijn kind, daarbij doen zij samen dingen zoals naar het park gaan, naar de speeltuin,... Hiervan legt verzoeker tevens foto's voor. (zie stuk 5)

c)

Met de belangen van het Belgische minderjarige kind, werd door de Dienst Vreemdelingenzaken absoluut geen rekening gehouden.

d)

Het is in casu niet duidelijk wat precies verwacht wordt van verzoeker.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat over tot een weigering van verblijf waardoor zijn verblijfsrecht wordt ingetrokken en hij geschrapt wordt uit de registers, maar er wordt hem geen bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

De verzoeker beroept zich om deze reden op heit respect voor het recht op een gezinsleven. Dit recht zit vervat in artikel 8 E.V.R.M. en de artikelen 7 en 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.

"Artikel 8 van het E. V.R.M.

Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

• 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

• 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen

"Artikel 7 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie

De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

"Artikel 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie

Het beroeps- en gezinsleven

1. Het gezin geniet bescherming op juridisch, economisch en sociaal vlak."

5.4.2.

Dat de overheid een beslissing dient te nemen in het hoger belang van het kind staat zowel in het Kinderrechtenverdrag als in het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie en de Belgische Grondwet te lezen.

Het artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat rechtstreekse werking heeft, bepaalt als volgt:

"Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

Het recht op privéleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de Dienst Vreemdelingenzaken wenst te bereiken.

Zoals het Handvest betreffende de Grondrechten duidelijk stelt, kan een scheiding enkel gerechtvaardigd worden indien dit in het belang is van een kind, hetgeen in casu allerminst het geval is.

b)

De belangen van het kind dienen in overweging genomen te worden in elke fase van de procedure en bij elke beslissing.

Met andere woorden, de belangen van het kind moeten de eerste overweging zijn bij een administratieve handeling.

o Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie :

"Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

o Artikel 22bis van de Grondwet:

"Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit.

Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijden zijn onderscheidingsvermogen.

Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen.

Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind."

Het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind vermeldt in artikel 3 effectief:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

De kinderen zijn autonome drager van mensenrechten en derhalve zelfstandige rechtssubjecten.

Dat zij schendingen van het artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie, alsmede het artikel 22bis van de Grondwet en het Kinderrechtenverdrag kunnen invoeren.

Volgens de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag (UN Committee on the Rights of the Child (CRC), General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 May 2013, CRC/C/GC/14 dient er een best interest assessment te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind.

Elementen die in overweging genomen dienen te worden in het kader van het hoger belang zijn de volgende:

- Mening van het kind ;

- Identiteit van het kind;
- Behoud van de familiale banden;
- Zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind;
- Kwetsbaarheid;
- Recht op gezondheid;
- Recht op onderwijs.

Nergens in de beslissing wordt over het hoger belang van de minderjarige iets gemotiveerd. Dit schendt de motiveringsplicht."

3.4.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een vierde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 8 EVRM,
- artikelen 7 en 33 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie,
- artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie,
- artikel 22bis GW.

Verzoekende partij houdt voor dat hij instaat voor zijn deel van de zorg van zijn minderjarig kind.

De door verzoekende partij ingeroepen schending van voormelde rechtsregels kan evenwel niet worden aangenomen.

Vooreerst merkt verweerder op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat.

Er is dan ook geen enkele reden waarom er een schending van artikel 8 EVRM of artikelen 7, 24 en 33 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie kan worden weerhouden.

Zie ook:

"Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn." (R.v.V. nr. 88 895 van 3 oktober 2012)

Op basis van de stukken die door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie gekend waren, mocht deze geheel terecht besluiten dat niet is aangetoond dat verzoekende partij thans contact onderhoudt met zijn kind. Bovendien heeft verzoekende partij het kind niet erkend, noch hiertoe enige procedure opgestart. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie besloot op basis van deze vaststellingen dat niet duidelijk is dat er sprake is van een financiële en affectieve band tussen verzoeker en zijn minderjarig kind.

Thans worden door verzoekende partij enkele foto's voorgelegd die het contact met zijn minderjarig kind aantonen.

Verweerder herhaalt dat deze niet ter kennis gebracht zijn van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, zodat hij er bij het nemen van de beslissing geen rekening mee kon houden.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig nadien nog nieuwe stukken voorbrengen.

Er kan aldus in geen geval een beschermenswaardige relatie worden weerhouden. Een schending van art. 8 EVRM kan niet weerhouden worden

In de bestreden beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met het hoger belang van het kind. Op basis van de stukken in het administratief dossier mocht de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht besluiten dat het niet duidelijk is dat verzoeker een financiële en affectieve band met zijn kind onderhoudt. Inderdaad werd aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen enkel dienstig stuk meegedeeld, waaruit bleek dat verzoeker op het tijdstip van de bestreden beslissing nog contact had met zijn minderjarig kind. Tevens werd geen enkel stuk voorgelegd waaruit blijkt dat verweerder zijn kind financieel ondersteunt.

Verweerder herhaalt andermaal dat verzoekende partij op 20.06.2017 uitgenodigd werd om stukken voor te leggen waaruit blijkt dat hij het omgangsrecht met zijn kind effectief uitoefent. Verzoekende partij ging hier evenwel niet op in.

In de door J. VELAERS en S. VAN DROOGHENBROECK opgestelde nota in verband met het ontwerp tot herziening van artikel 22bis van de Grondwet betreffende de rechten van het kind wordt verder het volgende gesteld: "De parlementaire voorbereiding van die grondwetstekst geeft vrij duidelijk aan dat volgens de auteurs de tekst en de nieuwe rechten die hij voor de kinderen bekrachtigt, in principe geen rechtstreekse werking zullen hebben. De formulering van de tekst (vaag en niet scherp gedefinieerd karakter van sommige van de nieuw verankerde rechten / verwijzing naar een tenuitvoerlegging door de bevoegde wetgevers) noopt op het eerste gezicht tot een dergelijke conclusie.)" In het verslag van de werkgroep belast met het onderzoek van titel II van de Grondwet (Parl.St. Kamer 2007-08 nr. 0175/005,

13) wordt op basis van deze nota vastgesteld dat moet worden geconcludeerd dat "de ontworpen bepalingen niet rechtstreeks van toepassing zouden zijn".

Artikel 22bis van de Grondwet kan bijgevolg niet nuttig worden ingeroepen.

Zie in die zin:

"3.4. Het artikel 22bis van de Grondwet, waarnaar wordt verwezen in het verzoekschrift, heeft geen directe werking (Parl.St. Kamer 2007-08 nr. 0175/005, 13), zodat de verzoekende partij daarom de rechtstreekse schending van dit artikel niet dienstig kan inroepen." (R.v.V. nr. 101 868 van 26 april 2013; zie ook R.v.V. nr. 100 251 van 29 maart 2013)

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het vierde middel kan evenmin worden aangenomen."

3.4.3.1. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd

gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm is geboren. De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in uitzonderlijke omstandigheden als 'verbroken' worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, Berrehab v. Nederland, § 21; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59).

Om een voldoende graad van 'gezinsleven' vast stellen die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om de facto gezinsbanden te creëren ("Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties." EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30).

Zulke factoren betreffen de aard en duur van de relatie tussen de ouders, of de vader het kind heeft erkend, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind, de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind, de interesse en het engagement van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan.

In deze zaak is het niet betwist dat verzoeker zijn zoon (nog) niet erkend heeft. Ingevolge een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Oost-Vlaanderen, afdeling Gent van 27 november 2014 met nummer 2014/12996 zal verzoeker het recht op contact met zijn zoon uitoefenen telkens de eerste, de derde en gebeurlijk de vijfde zaterdag van de maand van 14.00 tot 17.00 uur. De verwerende partij heeft verzoeker uitgenodigd om documenten bij te brengen waaruit blijkt dat er op heden nog steeds omgangsrecht is met zijn kind en dat hij dit effectief uitoefent. Verzoeker heeft in dit verband geen stukken aan de verwerende partij overgemaakt vooraleer de bestreden beslissing werd genomen. Bij zijn verzoekschrift brengt verzoeker een schrijven bij van professor C. van 8 mei 2018 waaruit blijkt dat hij vanuit biologisch oogpunt de vader van M.B.C. is. Tevens worden bij het verzoekschrift foto's en e-mailverkeer tussen zijn raadsman en de raadsman van de moeder van M.B.C. over de erkenning van het vaderschap gevoegd. Deze elementen werden niet aan de verwerende partij ter kennis gebracht vooraleer deze de thans bestreden beslissing heeft genomen, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden in de belangenafweging in de bestreden beslissing.

3.4.3.2. In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen:

"Wat betreft de gezinssituatie kunnen we stellen dat de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon voorbij is. Uit het administratief dossier blijkt immers, zoals eerder aangehaald, dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. We kunnen dus stellen dat de relatie met de referentiepersoon in het kader van de gezinshereniging voorbij is, waardoor verder verblijf in het kader van die relatie achterhaald is. Wat betreft het minderjarig kind, M. B. C. (...) (RR. xxx) dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont contact te onderhouden zoals in het vonnis d.d. 27.11.2014 werd omschreven. Verder blijkt ook dat betrokkene dit kind niet erkend heeft. Er zou wel een bloedonderzoek gebeurd zijn waaruit blijkt dat betrokkene de vader is van dit minderjarig kind. Echter, werden hier ook geen bewijzen van voorgelegd. Aangezien het niet duidelijk is dat betrokkene een financiële en affectieve band onderhoud met dit minderjarige kind kan dit gegeven ook niet in overweging genomen worden om betrokkene zijn regulier verblijfsrecht te laten behouden."

De verwerende partij heeft verzoeker uitgenodigd om documenten bij te brengen waaruit blijkt dat er op heden nog steeds omgangsrecht is met zijn kind en dat hij dit effectief uitoefent. Verzoeker heeft in dit verband geen stukken aan de verwerende partij overgemaakt vooraleer de bestreden beslissing werd genomen. Bij zijn verzoekschrift brengt verzoeker een schrijven bij van professor C. van 8 mei 2018 waaruit blijkt dat hij vanuit biologisch oogpunt de vader van M.B.C. is. Tevens worden bij het verzoekschrift foto's en e-mailverkeer tussen zijn raadsman en de raadsman van de moeder van M.B.C.

over de erkenning van het vaderschap gevoegd. Deze elementen werden niet aan de verwerende partij ter kennis gebracht vooraleer deze de thans bestreden beslissing heeft genomen.

Uit de door verzoeker bij zijn verzoekschrift bijgebrachte paterniteitstest blijkt dat hij de biologische vader van M.B. is. Het stond/staat verzoeker vrij om voor de burgerlijke rechtbank zijn juridisch vaderschap af te dwingen. Het staat verzoeker eveneens vrij om een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn minderjarig kind in te dienen. Tevens wordt erop gewezen dat de thans bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt.

3.4.3.3. Daargelaten de vraag naar de banden met het kind, wordt opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM op zich niet verhindert dat de Staat voorwaarden kan vastleggen voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100).

In casu betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In voorkomend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens de vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na.

De inmenging in het gezins-/privéleven van verzoeker is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden beoogd in voornoemd artikel 8, alinea 2.

3.4.3.4. Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen:

"Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België bekijken (legaal verblijf sinds 14.07.2014) kunnen we stellen dat deze in verhouding met zijn verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang in zijn land van herkomst gewoond heeft, kunnen we stellen dat er nog banden zijn met het land van oorsprong. Er zijn geen tegenindicaties hiervan te vinden in het dossier. Het illegale verblijf van meneer doet hier geen afbreuk aan.

Verder zijn er ook geen aanwijzingen in het dossier van medische problemen die betrokkene zouden kunnen verhinderen terug te kunnen reizen naar het land van herkomst.

Wat betreft de gezinssituatie kunnen we stellen dat de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon voorbij is. Uit het administratief dossier blijkt immers, zoals eerder aangehaald, dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. We kunnen dus stellen dat de relatie met de referentiepersoon in het kader van de gezinshereniging voorbij is, waardoor verder verblijf in het kader van die relatie achterhaald is. Wat betreft het minderjarig kind, M. B. C. (...) (RR. xxx) dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont contact te onderhouden zoals in het vonnis d.d. 27.11.2014 werd omschreven. Verder blijkt ook dat betrokkene dit kind niet erkend heeft. Er zou wel een bloedonderzoek gebeurd zijn waaruit blijkt dat betrokkene de vader is van dit minderjarig kind. Echter, werden hier ook geen bewijzen van voorgelegd. Aangezien het niet duidelijk is dat betrokkene een financiële en affectieve band onderhoudt met dit minderjarige kind kan dit gegeven ook niet in overweging genomen worden om betrokkene zijn regulier verblijfsrecht te laten behouden. Wat betreffende zijn sociale- en economische situatie legt betrokkene geen documenten voor.

Verder blijkt dat betrokkene op 31.05.2013 gearresteerd wegens het verkopen van drugs in de periode van 01.01.2013 tot en met 31.05.2013. Hij werd voor deze feiten door de onderzoeksrechter vrijgesteld onder voorwaarden. Op 17.09.2013 werd hij echter door de politie opnieuw betrapt en bekende hij dat hij opnieuw drugs aan het dealen was.

Beide zaken werden samengevoegd en betrokkene werd veroordeeld tot een werkstraf van 140 uren, een geldboete van € 1000,00 (waarvan €850,00 met uitstel) en een bijzondere verbeurdverklaring van € 2400,00 (waarvan €500,00 met uitstel) Betrokkene heeft zijn werkstraf echter niet uitgevoerd. (vonnis Corr. RB Gent 08.01.2014).

De "georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. De illegale drugshandel vormt een bedreiging voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van ons land. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid. Ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid", valt"(cf. HVJ 23.11.2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis).

In zijn schrijven dd. 19.08.2014schrijft de Substituut van de procureur des Konings het volgende: "Een verwijderingsmaatregel dringt zich op, gelet op deze zware feiten met een grote impact op de veiligheid en het veiligheidsgevoel op de Belgische samenleving. Door zijn houding (m.n. het opnieuw dealen op het ogenblik dat hij VOV was gesteld en het niet-uitvoeren van de werkstraf waartoe hij werd veroordeeld) toont hij bovendien nadrukkelijk aan dat hij totaal geen respect heeft voor de maatregelen die hem werden opgelegd".

Gelet op het feit dat betrokkene in België in de gevangenis heeft gezeten en verschillende misdrijven pleegde, kan gesteld worden dat van integratie in de Belgische maatschappij kan geen sprake zijn.

(...)

In dergelijke omstandigheden vormt een weigering geen schending van art. 8 EVRM, omdat dit geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van zijn recht op privé - en gezinsleven in de zin van dit verdragstitel. Uit art. 8 EVRM kan immers niet worden afgeleid dat een vreemdeling de Staat ertoe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit een kind te hebben dat op het grondgebied mag verblijven.

Er werd op 20.06.2017 een brief betekend aan betrokkene om documenten voor te leggen betreffende het socio-economisch onderzoek. In deze brief staat eveneens dat betrokkene tot aan de eventuele afgifte van de F+-kaart en voor zover er geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot het opgestarte onderzoek, DVZ op de hoogte dient te stellen van alle relevante wijzigingen van zijn situatie. Er werden geen verdere documenten voorgelegd.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België."

Hieruit blijkt dat de verwerende partij het privéleven van verzoeker en het vermeende gezinsleven heeft afgewogen tegen de elementen van openbare orde die voorkomen in dit dossier. Verzoeker toont niet op concrete wijze aan dat deze afweging kennelijk onredelijk is of steunt op een foutieve feitenvinding.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.4.3.5. Aangezien artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

3.4.3.6. Artikel 33 van het Handvest luidt als volgt:

"Het beroeps- en gezinsleven

- 1. Het gezin geniet bescherming op juridisch, economisch en sociaal vlak.*
- 2. Teneinde beroeps- en gezinsleven te kunnen combineren, heeft eenieder recht op bescherming tegen ontslag om een reden die verband houdt met moederschap, alsmede recht op betaald moederschapsverlof en recht op ouderschapsverlof na de geboorte of de adoptie van een kind."*

Gelet op bovenstaande vaststellingen, wordt ook een schending van artikel 33 van het Handvest niet aannemelijk gemaakt nu verzoeker zich op dezelfde argumenten beroept als de argumenten die werden aangevoerd in het kader van de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM en bovendien artikel 33 van het Handvest met voormeld artikel 8 van het EVRM correspondeert.

3.4.3.7. Artikel 24 van het Handvest luidt als volgt:

- "1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.*
- 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.*
- 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."*

Verzoeker werpt op dat met de belangen van het minderjarig Belgisch kind absoluut geen rekening werd gehouden. Verzoeker werpt op dat het niet duidelijk is wat precies van hem wordt verwacht. Verzoeker werpt op dat zijn verblijfsrecht wordt ingetrokken, hij wordt geschrapt uit de registers maar er wordt hem geen bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Verzoeker werpt op dat uit het Handvest duidelijk blijkt dat een scheiding enkel gerechtvaardigd kan worden indien dit in het belang is van het kind, hetgeen allerm minst het geval is. Verzoeker stipt aan dat de belangen van het kind in overweging dienen te worden genomen in elke fase van de procedure en bij elke beslissing, de belangen van het kind moeten de eerste overweging zijn bij een administratieve handeling. Verzoeker werpt ten slotte op

dat nergens in de beslissing over het hoger belang van de kinderen iets wordt gemotiveerd en dit de motiveringsplicht schendt.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de thans bestreden beslissing voor verzoeker geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt, dat het kind niet het voorwerp uitmaakt van de bestreden beslissing en dat het kind geen verzoekende partij is in deze zaak.

Voorts wordt in de bestreden beslissing over het kind van verzoeker als volgt gemotiveerd:

“Wat betreft het minderjarig kind, M. B. C. (...) (RR. xxx) dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde contact te onderhouden zoals in het vonnis d.d. 27.11.2014 werd omschreven. Verder blijkt ook dat betrokkene dit kind niet erkend heeft. Er zou wel een bloedonderzoek gebeurd zijn waaruit blijkt dat betrokkene de vader is van dit minderjarig kind. Echter, werden hier ook geen bewijzen van voorgelegd. Aangezien het niet duidelijk is dat betrokkene een financiële en affectieve band onderhoud met dit minderjarige kind kan dit gegeven ook niet in overweging genomen worden om betrokkene zijn regulier verblijfsrecht te laten behouden.”

Verzoeker heeft geen juridische band met dit kind. In deze zaak is het niet betwist dat verzoeker zijn zoon (nog) niet erkend heeft. Ingevolge een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Oost-Vlaanderen, afdeling Gent van 27 november 2014 met nummer 2014/12996 zal verzoeker het recht op contact met zijn zoon uitoefenen telkens de eerste, de derde en gebeurlijk de vijfde zaterdag van de maand van 14.00 tot 17.00 uur. De verwerende partij heeft verzoeker uitgenodigd om documenten bij te brengen waaruit blijkt dat er op heden nog steeds omgangsrecht is met zijn kind en dat hij dit effectief uitoefent. Verzoeker heeft in dit verband geen stukken aan de verwerende partij overgemaakt vooraleer de bestreden beslissing werd genomen. Bij zijn verzoekschrift brengt verzoeker een schrijven bij van professor C. van 8 mei 2018 waaruit blijkt dat hij vanuit biologisch oogpunt de vader van M.B.C. is. Tevens wordt bij het verzoekschrift e-mailverkeer tussen zijn raadsman en de raadsman van de moeder van M.B.C. over de erkenning van het vaderschap en foto's gevoegd. Deze elementen werden niet aan de verwerende partij ter kennis gebracht vooraleer deze de thans bestreden beslissing heeft genomen. Het kan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen die hem op het ogenblik van de bestreden beslissing niet ter kennis werden gebracht.

Het stond/staat verzoeker vrij om voor de burgerlijke rechtbank zijn juridisch vaderschap af te dwingen. Het staat verzoeker eveneens vrij om een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn minderjarig kind in te dienen.

In het licht van deze omstandigheden maakt verzoeker een schending van artikel 24 van het Handvest niet aannemelijk.

3.4.3.8. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen maatregel is genomen ten opzichte van het kind. Artikel 22 van de Grondwet is niet rechtstreeks van toepassing. De Grondwetswijziging van 22 december 2008 (BS 29 december 2008) breidde artikel 22bis van de Grondwet uit met enkele nieuwe bepalingen, meer specifiek met de bepaling dat “*elk kind (...) het recht (heeft) zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan*”, dat “*elk kind recht heeft op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen*” en dat “*het belang van het kind (...) de eerste overweging (is) bij elke beslissing die het kind aangaat*”. Deze grondwetswijziging had tot doel om de grondbeginselen van het Kinderrechtenverdrag op te nemen in de Grondwet, daar “*(v)olgens een meerderheid in rechtsleer en rechtspraak dit verdrag immers niet rechtstreeks toepasbaar (was) in onze Belgische rechtsorde*” (Voorstel tot herziening van artikel 22bis van de Grondwet, *Parl.St.* Kamer 2007-08, nr. 175/001, 4). Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat er voor werd gekozen om de op te nemen rechten “*geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen. De voorgestelde grondwetswijziging is daarom geënt op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule. De wetgever moet deze rechten invullen*” (Verslag namens de Commissie voor de Institutionele Aangelegenheden betreffende de herziening van artikel 22bis van de Grondwet, teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind, *Parl.St.* Senaat, nr. 3-265/3, 5). De werkgroep belast met het onderzoek van Titel II van de Grondwet, opgericht door de Senaatscommissie voor Institutionele Aangelegenheden, kwam in zijn verslag eveneens tot de conclusie dat waar artikel 22bis van de Grondwet zou worden herzien teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind “*de ontworpen bepalingen niet rechtstreeks van toepassing zouden zijn*” (Verslag betreffende de herziening van artikel 22bis van de Grondwet teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het

kind, *Parl.St.* Senaat 2004-05, nr. 1501/001). In een nota aan de werkgroep belast met het onderzoek van Titel II van de Grondwet, opgericht in de Kamercommissie voor de Herziening van de Grondwet en de Hervorming van de instellingen, stelden professoren J. VELAERS en S. VAN DROOGHENBROECK verder dat de voorgestelde grondwetswijziging “*a priori geen significante wijzigingen in(houdt) op het stuk van het juridisch erfgoed van rechten en vrijheden die thans gelden voor de kinderen die onder de jurisdictie van België vallen. (...) De parlementaire voorbereiding van die grondwetstekst geeft vrij duidelijk aan dat volgens de auteurs de tekst en de nieuwe rechten die hij voor de kinderen bekrachtigt, in principe geen rechtstreekse werking zullen hebben. De formulering van de tekst (vaag en niet scherp gedefinieerd karakter van sommige van de nieuwe verankerde rechten / verwijzing naar een tenuitvoerlegging door de bevoegde wetgevers) noopt op het eerste gezicht tot dergelijke conclusie. (...) Het zal geen enkele juridische meerwaarde creëren die niet zonder de aanneming ervan zou kunnen bestaan.*” (Nota in verband met het ontwerp tot herziening van artikel 22bis van de Grondwet betreffende de rechten van het kind, *Parl.St.* Kamer 2007-08, nr. 175/005, 29-33). (Zie ook: RvS 17 juni 2013, nr. 9717 (c); RvS 29 mei 2013, nr. 223.630; RvS 27 december 2013, nr. 225.957).

3.4.3.9. Het vierde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET